

עפ"ג 1956/07/20 - משה שמעון נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
לפני סגן נשיא כב' השופט רפי כרמל, אב"ד
כב' השופט אריה רומנוב
כב' השופטת שירלי רנר

המערער
נגד
המשיבה
משה שמעון ע"י ב"כ עו"ד זכריה שינקולבסקי
מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

פסק-דין

ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט דוד שאול גבאי ריכטר) בת"פ
55583-07-18 ובת"פ 62183-08-19.

כללי

1. המערער הורשע על-פי הודאתו בגדר שני כתבי אישום כמפורט להלן:

ת"פ 55583-07-18 (להלן: "התיק הראשון") - ביום 10.6.2018 בשעות הבוקר המאוחרות, הגיע המערער לבית שבשכונת רמת בית הכרם, נכנס לחצר באופן לא ידוע, נטל ממחסן בחצר פיסת מתכת בעזרתה הרים את תריס הדלת המובילה לבית פנימה, נכנס לתוכו וגנב 2,000 ₪ במזומן, מכשיר אייפד, טלפון נייד, מכשיר משחקים אקס-בוקס וכן שרשרת זהב וטבעת זהב. לאחר מכן הוא עזב את המקום. בגין כך הודה המערער והורשע בביצוע עבירה של התפרצות למקום מגורים, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") ובעבירת גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

ת"פ 62183-08-19 (להלן: "התיק השני") - ביום 26.8.2019 בשעת בוקר, נכנס המערער למלון "בית קטן בערבה", עבר במסדרונות, הגיע לחדר אותו שכרה המתלוננת, שדלתו הייתה סגורה ולא נעולה, פתח את הדלת, נכנס לחדר שהיה ריק מאדם באותה עת, גנב מתוכו ארנק השייך למתלוננת ובו כסף מזומן בסך 600 ₪, וכן 5 כרטיסי אשראי, ויצא מהמקום. בהמשך ובמקום סמוך, עשה המערער שימוש באחד מכרטיסי האשראי ורכש סיגריות בשווי לא ידוע. בגין כל אלה הודה והורשע בעבירה של כניסה למקום מגורים, לפי סעיף 406(א), גניבת כרטיס חיוב והונאה

עמוד 1

בכרטיס חיוב, לפי סעיפים 16(א) ו-17 רישא לחוק כרטיסי חיוב, התשמ"ו-1986 (בהתאמה).

גזר הדין של בית משפט קמא

2. הצדדים לא הגיעו להסכמה עונשית. בית משפט קמא קבע כי בנסיבות ביצוע העבירות בהן הורשע המערער מידת הפגיעה בערכים המוגנים גבוהה ביותר. בנוסף, בשני המקרים מדובר בהתפרצות מתוכננת למקום מגורים בשעת יום, בה צפויים בני המקום לשהות בו. יש בכך משום נטילת סיכון גדול למערער ולאחרים, שמא יתפתח מאבק אלים ביניהם, ולכל הפחות מדובר באדישות רבתי לפגיעה העצומה האפשרית בשלום הזולת, ואדישות נפשית בכל הנוגע לפגיעה בפועל בפרטיותם ובתחושת ביטחונם של יושבי מקומות המגורים שנפרצו. נקבע כי המערער הוא האחראי הבלעדי למעשיו, ולמרות שככל הנראה המעשים בוצעו על רקע התמכרות לסמים ארוכת השנים ממנה סובל המערער, אין בכך תירוץ לעשיית המעשים; בפועל נגרם נזק הן לפרטיותם והן לרכושם ולתחושת ביטחונם האישי של הדיירים, כפי שעולה מהצהרת נפגעת העבירה בתיק השני. צוין, כי למערער עבר פלילי מכביד ביותר והוא ריצה כשליש משנות חייו מאחורי סורג ובריח. לפיכך, קבע בית משפט קמא, כי הדבר מעיד על מועדותו לשוב ולבצע עבירות הפוגעות בציבור וברכוש, מה גם שבשנתיים האחרונות ניסה להשתקם ללא הצלחה, ומתוך אמון בו, אף שוחרר לתקופה לא קצרה, אך שב לסמים, וביצע את העבירות נשוא התיק השני בשל התמכרותו זו. בית משפט קמא מיקם את המערער ברף העליון של המתחם שנקבע לכל תיק במצטבר.

לפיכך הושתו על המערער העונשים הבאים:

20 חודשי מאסר בפועל בגין כל תיק, ובסה"כ, 40 חודשי מאסר בפועל לריצוי בניכוי מלא של ימי מעצרו במסגרת שני התיקים שנמנו;

הופעל מאסר מותנה לתקופת 9 חודשים שהוטל על המערער בתיק התנאי, 3 חודשים בחופף, ו-6 במצטבר, כך שבסך הכל ירצה המערער 46 חודשי מאסר בפועל בניכוי של ימי מעצרו;

12 חודשי מאסר, שלא ירוצו אלא אם המערער יעבור כל עבירת רכוש מסוג פשע בתוך שלוש שנים משחרורו;

6 חודשי מאסר, שלא ירוצו אלא אם המערער יעבור כל עבירת רכוש מסוג עוון בתוך שלוש שנים משחרורו;

פיצוי בסך 1,000 ₪ לכל אחד מהמתלוננים בשני התיקים - בסה"כ 2,000 ₪.

טענות הצדדים

3. לטענת המערער, אין "חומרה יתירה" במעשיו, פריצה בשעות היום. המערער, בניגוד לקביעת בית משפט קמא,

חסך זמן שיפוטי שכן הוא "פינה" זמן שיפוטי יקר ורוב לתיקים אחרים. נטען כי לא ניתן משקל מספיק לנסיבות האישיות של המערער ולמאמציו להיגמל משימוש בסמים. כמו כן נטען, כי לא היה מקום למקם את המערער בחלקו העליון של המתחם, ובסופו של דבר נגזר על המערער עונש חמור מדי שאינו פרופורציונלי למעשיו. ב"כ המערער היפנה למקרים אחרים שנטען כי הם חמורים יותר (גם מתחום עבירות נגד הגוף) והוטלו בהם עונשים קלים יותר מזה שהוטל על המערער.

המערער הוסיף כי הוא ביצע את המעשים לנוכח התמכרותו לסמים. לטענתו, בשנים האחרונות הוא הקים משפחה, כיום הוא מתפקד, הוריו מבוגרים מאוד והוא עומד בפני הליך שיקומי בתקופת מאסרו.

ב"כ המשיבה ביקשה לדחות הערעור. נטען, כי מדובר אמנם בעונש חמור אך ראוי, ואי אפשר להתעלם מנסיבות תיק זה. למערער עבר מכביד בעבירות בהן הורשע ואף ביצע את המעשים שעה שתלויים נגדו שני מאסרים מותנים ברי הפעלה. על המערער היה להביא בחשבון את מעשיו ואת מצבה של משפחתו בטרם עבר את העבירות, ולא היה מקום לחפיפה בין העונשים. מדובר במעשים חמורים, היה מקום, כפי שנעשה, למקמו ברף הגבוה ואין עילה להתערבות ערכאת הערעור.

דין

4. המערער הוא יליד 1975 ובעברו 17 הרשעות קודמות, עיקרן בעבירות רכוש וסמים. הוא ריצה עונשי מאסר לתקופות ארוכות יחסית. מחד, המערער הודה וחסך זמן שיפוטי ונראה כי הוא מקבל אחריות. מנגד, שני המעשים בגינם הורשע מגלים חומרה ותעוזה כפי שציין בית משפט קמא. התמכרות לסמים אינה מעניקה הכשר למעשים. למערער עבר פלילי עשיר ומכביד מאוד והוא ריצה כשליש משנותיו בבתי הסוהר, כאשר מאסרים בפועל ומאסרים מותנים לא מנעו ממנו לשוב לסורו ואף עתה ביצע את המעשים כאשר תלויים נגדו שני מאסרים מותנים. נתונים אלה מטילים את הרף לענישה מחמירה כלפי המערער, ובנסיבותיו האינטרס הציבורי גובר על השיקולים האישיים. עם זאת, על אף נקודות הפתיחה שבאו לחובת המערער, נראה כי ניתן להקל בעונשו של המערער בשים לב לנסיבות האחריות על ידו ולנסיבותיו האישיות. לפיכך, עונש המאסר הכולל בגין שני האישומים יעמוד על 32 חודשים (מיום מעצרו) ובצירוף הפעלת 9 חודשי מאסר מותנה, שישה מהם באופן מצטבר ושלושה בחופף, כך שעונשו הכולל של המערער יעמוד על 38 חודשי מאסר בפועל מיום מעצרו. יתר חלקי גזר הדין יעמדו בעינם. יתר חלקי גזר הדין כוללים עונש מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים, ויש לקוות כי עונש זה יהווה גורם מרתיע עבור המערער.

ניתן היום, כח' בטבת, תשפ"א, 12 בינואר, 2021, במעמד ב"כ המערער, המערער וב"כ המשיבה.

שירלי רנר, שופטת

אריה רומנוב, שופט

סגן נשיא השופט רפי כרמל,
אב"ד